

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 156/2011-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej advokátom Mgr. J. H., B., vo veci namietaného porušenia práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE 134/2009-55 z 25. novembra 2009 a č. k. 12 CoE 183/2010-71 zo 14. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. marca 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu

majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE 134/2009-55 z 25. novembra 2009 a č. k. 12 CoE 183/2010-71 zo 14. decembra 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 20. apríla 2004 poskytla fyzickej osobe úver v sume 398,33 €, ktorú spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 10 mesačných splátkach. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníkov, menovite určený v zmluve o úvere, je oprávnený v prípade, ak dlžníci neplnia svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu.

Dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, v dôsledku čoho bola 12. septembra 2004 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 26. novembra 2004 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdному exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Zvolen (ďalej len „okresný súd“) 13. decembra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd následne „ex officio“ uznesením č. k. 11 Er 3016/2004-44 zo 7. júla 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú.

Sťažovateľka podala proti uzneseniu okresného súdu č. k. 11 Er 3016/2004-44 zo 7. júla 2009 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE 134/2009-55 z 25. novembra 2009 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Okresný súd následne uznesením č. k. 11 Er 3016/2004-62 z 24. marca 2010 exekučné konanie zastavil. Sťažovateľka podala proti tomuto uzneseniu odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol uznesením č. k. 12 CoE 183/2010-71 zo 14. decembra 2010 tak, že napadnuté uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z čl. 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukazujúc na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu, v podstatnom najmä uviedla, že „v nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojím rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj práva sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok“.

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhla, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ označenými uzneseniami krajského súdu, zruší tieto uznesenia krajského súdu a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 134/2009-55 z 25. novembra 2009

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 134/2009-55 z 25. novembra 2009, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 3016/2004-44 zo 7. júla 2009, ktorým bola exekúcia vyhlásená za neprípustnú.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom

ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 3016/2004-44 zo 7. júla 2009 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 15 CoE 134/2009-55 z 25. novembra 2009 nadobudlo právoplatnosť 23. decembra 2009, pričom sťažnosť sťažovateľky bola ústavnému súde doručená 31. marca 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 183/2010-71 zo 14. decembra 2010

Sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 12 CoE 183/2010-71 zo 14. decembra 2010, ktorým bolo potvrdené uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 3016/2004-62 z 24. marca 2010 o zastavení exekúcie.

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu

všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Krajský súd uznesenie č. k. 12 CoE 183/2010-17 zo 14. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 11 Er 3016/2004-62 z 24. marca 2010, odôvodnil takto:

„Krajský súd, ako súd odvolací, preskúmal vec podľa § 212 ods. 3 O. s. p., postupom podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania a uznesenie okresného súdu v zmysle § 210 ods. 1 O. s. p. ako vecne správne potvrdil v celom rozsahu.

Podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku možno exekúciu vykonať aj na podklade notárskych zápisníc, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená oprávnená osoba a povinná osoba, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba v notárskej zápisnici s vykonateľnosťou súhlasila.

Z obsahu zmluvy o úvere vyplýva, že povinný splnomocnil advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, teda aby v jeho mene uznal záväzok z úveru do výšky vzniknutej pohľadávky a jej príslušenstva. Zmluva o úvere bola uzatvorená podľa ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a zároveň bolo medzi účastníkmi zmluvy dohodnuté, že ich právne vzťahy sa budú spravovať Obchodným zákonníkom (čl. 18 Všeobecné podmienky poskytnutia úveru). Z notárskej zápisnice vyplýva, že bola spísaná 12. 09. 2004, potom ako sa na notársky úrad dostavil Mgr. T. K. , konajúci na základe plnej moci za povinného, ktorý požiadal o spísanie notárskej zápisnice, osvedčenia o vyhlásení účastníka o uznaní právneho záväzku a súhlase s vykonateľnosťou podľa § 274 písm. e) O. s. p. a súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. Splnomocnený

advokát za povinného uznal dlh voči oprávnenej osobe v celkovej sume 849,80 EUR a ďalej vyhlásil, že dlh opísaný v notárskej zápisnici v celkovej sume 849,80 EUR vrátane úroku z omeškania vo výške 0,25 % denne od 09. 06. 2004 do zaplatenia povinný splatí v lehote do 21. 09. 2004, keď v opačnom prípade súhlasil s použitím notárskej zápisnice ako exekučného titulu. ...

... krajský súd zaoberal sa jednak tým, či advokát Mgr. T. K. bol splnomocnený na úkony v takom rozsahu ako ich vykonal a či zmluvné zastúpenie medzi nim a povinným podľa § 31 OZ nie je absolútne neplatné. Uvedenú skutočnosť skúmal, keďže dvojstranný právny úkon zastúpenia vznikol zároveň v deň uzatvorenia zmluvy o úvere v čase, keď žiadny dlh neexistoval a keď bolo možné len do budúcnosti predpokladať, že by dlh mohol vzniknúť, nebolo však určité v akej výške.

V zmluve o úvere účastníci si dohodli, že ich zmluvný vzťah sa bude riadiť Obchodným zákonníkom. Podľa § 323 OBZ, ak niekto písomne uzná svoj určitý záväzok, predpokladá sa že v uznanom rozsahu tento záväzok trvá v čase uznania. Tieto účinky nastávajú aj v prípade, ak pohľadávka veriteľa v čase uznania už bola premlčaná. Za uznanie nepremlčaného záväzku sa považujú aj právne úkony uvedené v § 407 ods. 2 a 3 OBZ.

Uznanie dlhu alebo záväzku je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti môže realizovať, ale aj nemusí, pretože závisí od okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. Z citovaného ustanovenia Obchodného zákonníka vyplýva, že nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Uvedená dohoda je neplatná s poukazom na ustanovenie § 39 OZ. Právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti je právom, ktoré v čase uzatvorenia dohody nie je ešte známe a nemožno nim disponovať. Ak teda v čase uzatvorenia zmluvy o splnomocnení neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, povinný potom v tom čase nemohol ani realizovať svoje právo uznať dlh alebo ho neuznať. Z tohto dôvodu potom nemohol povinný splnomocniť advokáta Mgr. T. K. na uvedené právo.

Krajský súd vzal do úvahy tiež rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu. V danom prípade je zrejmé, že povinný pri uzatváraní zmluvy nemal možnosť voľby právneho zástupcu, pretože ako vyplýva z obsahu spisu ako aj ďalších spisov oprávneného z rovnakého právneho dôvodu, zmluva o úvere ako predtlač, ktorú používali pri uzatváraní zmlúv mandatári, obsahuje už meno splnomocnenca Mgr. T. K. Z tohto dôvodu ak

oprávnený postupoval uvedeným spôsobom a dopredu určil osobu, ktorá bude oprávnená konať za povinného, bola spochybnená podstata a základný predpoklad udelenia plnej moci v tom, že splnomocnenec by hájil záujmy povinného, keďže ide o osobu, ktorá pri spisovaní predtlačie zmluvy o úvere bola v kontakte s oprávneným a mala zastávať jeho záujem. Z tohto dôvodu ak zmluvné zastúpenie v danom prípade je neplatný právny úkon. nemohol potom Mgr. T. K. svojím konaním uznať dlh povinného Čo do dôvodu aj jeho výšky a ani za povinného súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Odvolačný súd sa zaoberal aj tým, či predložená notárska zápisnica splna formálne a materiálne náležitosti potrebné na to, aby mohla byť exekučným titulom, okrem už konštatovaných nedostatkov.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul.

Z vecného hľadiska je povinnosťou súdu skúmať, či spôsobilý exekučný titul, ktorého výkon je navrhovaný, bol vydaný oprávneným orgánom a či je formálne a materiálne vykonateľný, či sú oprávnení a povinní vecne legitimovaní a či je exekúcie navrhovaná v rozsahu, ktorý postačuje na uspokojenie pohľadávky oprávneného.

Pokiaľ ide o iné exekučné tituly, ako rozhodnutia uvedené v ustanovení § 41 ods. 2 EP, sú vykonateľné len vtedy, ak obsahujú presné vymedzenie práv a povinností na plnenie, ich individualizáciu, rozsah plnenia a presne stanovenú lehotu na plnenie. Uvedeným titulom sú potom aj notárske zápisnice podľa § 41 ods. 2 písm. c) EP, ktoré obsahujú právny záväzok a v ktorých je vyznačená osoba oprávneného a povinného, právny dôvod, predmet a čas plnenia, ak povinná osoba s vykonateľnosťou v notárskej zápisnici súhlasila.

V prejednávanej veci oprávnený sa domáhal exekúcie na základe notárskej zápisnice, z ktorej vyplýva, že jej účastníkom je povinný zastúpený advokátom Mgr. T. K. Obsahom uvedeného zápisu je vyhlásenie povinného o uznaní dlhu (keď povinný uznal, že dlhuje oprávnenému z titulu zmluvy o úvere sumu 849,80 EUR, z toho úver a poplatok predstavujú sumu 716,99 EUR, s úrokom z omeškania vo výške 0,25 % denne od 09. 06. 2004 do zaplatenia, pričom povinný uviedol, že dlh zaplatí do 21. 09. 2004 a vyhlásenie povinného priamej exekučnej vykonateľnosti notárskej zápisnice.

Titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 písm. c) EP nie je hmotnoprávny úkon uvedený v notárskej zápisnici, ale notárska zápisnica. Notárskou zápisnicou sa rozumie

listina spísaná notárom, ktoré splňa náležitosti stanovené na spisovanie notárskych zápisníc zák. č. 323/1992 Zb. (Notársky poriadok), a ktorá má charakter verejnej listiny. Podľa notárskej zápisnice je možné nariadiť exekúciu vtedy, ak splňa nielen náležitosti stanovené pre spisovanie notárskych zápisníc Notárskym poriadkom, ale aj náležitosti uvedené v ustanovení § 41 ods. 2 písm. c) EP.

Notársku zápisnicu je možno vykonať len vtedy, ak je vykonateľná po materiálnej stránke. Ustanovenie § 46 nasl. Notárskeho poriadku obsahuje formálne náležitosti notárskej zápisnice ako titulu pre exekúciu, pričom ustanovenie § 41 ods. písm. c) EP určuje obsahovú stránku notárskej zápisnice ako titulu pre exekúciu, tak že vymedzuje predpoklady materiálnej vykonateľnosti. Jedným z predpokladov je aby išlo o notársku zápisnicu, ktorá obsahuje právny záväzok. Zo znenia § 41 ods. 2 písm. c) EP tiež vyplýva, aká povinnosť môže byť cestou notárskej zápisnice so súhlasom k vykonateľnosti vymáhaná. Ustanovenie určuje, že musí ísť o povinnosť zo záväzku, t. j. zo záväzkovo právneho vzťahu. Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti obsahuje záväzok vtedy, ak obsahuje takú povinnosť, ktorá má byť na jej podklade vymožená, ktorá vyplýva zo záväzku. ...

V danom prípade krajský súd vychádzal najmä z toho, že notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti predstavuje podľa jej zmyslu a významu vyjadrenie zmiernosti medzi veriteľom a dlžníkom pred notárom o ich vzájomných právach a povinnostiach, ktorým môže veriteľ vymáhať od dlžníka splnenie povinností cestou exekúcie, bez toho, aby musel mať iný titul.

Na tomto základe odvolací súd dospel k záveru, že notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti musí byť, ak má ísť o spôsobilý exekučný titul pre exekúciu, spísaná s osobou povinnou aj osobou oprávnenou. Danej požiadavke môže byť vyhovieť tým, že tieto osoby budú účastníkmi jediného zápisu, keď notárska zápisnica bude spísaná za prítomnosti oboch účastníkov alebo pokračovaním v notárskej zápisnici, alebo tak, že k prejavu vôle obsiahnutej v notárskej zápisnici spísanej len s jednou z uvedených osôb pristúpi formou samostatnej notárskej zápisnice. V tomto kontexte krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. 07. 2000, v ktorom ústavný súd uvedenú otázku riešil.

V predmetnom prípade notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného. Z tohto dôvodu, ako vyplýva z vyššie uvedeného, notárska zápisnica nezodpovedá

požiadavkám, ktoré na notársku zápisnicu ako na spôsobilý exekučný titul kladie ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) EP. Krajský súd mal za to, že zmluva uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 O je absolútne neplatná. Z uvedeného dôvodu nie je daný ďalší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, a to súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice.

Z uvedených dôvodov odvolací súd sa stotožnil argumentáciou okresného súdu a napadnuté rozhodnutie potvrdil ako vecne správne. Nesporne zastavenie exekúcie bolo opodstatnené z dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, vzhľadom na predchádzajúci záver o neprípustnosti exekúcie. Oprávnený bol dôvodne zaviazaný na náhradu trov exekúcie, pretože k zastaveniu exekúcie došlo jeho procesný zavinením. Súdny exekútor pri zastavení exekúcie má nárok na náhradu trov exekúcie, ktoré pozostávajú z odmeny za výkon exekučnej činnosti, náhrady hotových výdavkov a náhrad za stratu Času. Obsahové vymedzenie uvedených nárokov exekútora na odmenu za výkon exekučnej činnosti a na náhradu hotových výdavkov bližšie Špecifikuje vyhl. č. 288/1995 Z. z. o odmenách a náhradách súdnych exekútorov, prostredníctvom ustanovení § 14, § 15, § 22, § 23. Rozhodnutie okresného súdu o výške trov exekúcie, ktoré súd priznal exekútorovi v rozsahu 54,12 EUR zodpovedá zákonu, pretože trovy okresným súdom boli určené v súlade s ustanoveniami vyhlášky o odmenách a náhradách súdnych exekútorov. Súd správne znížil uplatnenú odmenu podľa skutočného počtu hodín, pretože rozhodujúcim hľadiskom je účelnosť vynaložených trov.

Odvolacie námietky oprávneného nepovažoval nadriadený súd za opodstatnené. Poukazuje na skutočnosť, že predpokladom pre vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul. Exekučný súd v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti skúma exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, na námietku povinného proti exekúcii, na návrh povinného na zastavenie exekúcie. Súd môže zároveň v danom rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, teda v každom štádiu exekučného konania na návrh účastníka alebo aj bez návrhu. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky formálnej alebo materiálnej vykonateľnosti, exekúciu môže aj bez návrhu zastaviť. Z tohto pohľadu odvolanie oprávneného nebolo je dôvodné.“

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľke potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľky nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľky nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „pánmi zákonov“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Z citovanej časti odôvodnení napadnutých uznesení krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uvedených uzneseniach, ktorý svoje rozhodnutia o zastavení exekučného konania založil na § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého „Exekúciu súd zastaví ak exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.“. Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho

existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho, alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania. Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v napadnutých uzneseniach považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže učiniť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

V okolnostiach prípadu ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v napadnutom uznesení krajského súdu týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach, t. j. týkajúce sa právnej podstaty sťažnosti sťažovateľky, z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. apríla 2011